

om Overfald paa sagesløs Mand osv., om Folk, som ere blevne overfaldne af en eller flere Personer og have faaet Slag i Ansigtet, hvad der jo ses hver Dag, er der en for mig beroligende Oplysning, som der er givet, og det er den, at disse Overfald næsten altid uden Undtagelse have deres Udspring fra Beværtningssteder. Det er Klammeri, som trækker sig op paa Gaden; det er meget sjældent, at disse Overfald ere fremkaldte ved Lyften til at give sig til at prygle sagesløs Mand. Det er i visse Maader en Beroligelse med Hensyn til den offentlige Tilstand, men det er paa den anden Side en meget stærk Anke mod Beværtningsstederne. Derom kunne vi vel Alle være enige, at det er rigtigt, at man søger at finde Midler til at fjerne de Ulykker, som ere forbundne med det overhaandtagende Antal af disse Beværtningssteder, men der kunde det være, at Meningerne om den Vej, man kunde gaa, kunde deles noget. Den ærede Forslagsstiller har set en Slags Betryggelse i at overlade Kommunalbestyrelserne, jeg kan gjerne sige, en ubegrænset Bevillingsmyndighed. Jeg har lagt Mærke til, at under Forhandlingerne have flere af Thingets ærede Medlemmer ikke været ganske enige om, hvad Betydningen var af Lovens Ord. Jeg tror, at Betydningen af Lovens Ord er den, at Bevillingsmyndigheden paa dette Omraade fuldstændig, i hele sit fulde Omfang, overlades til Kommunalbestyrelserne. Jeg kan ikke se, at Lovforslaget kan forstaaes paa nogen anden Maade end den, at naar Kommunalbestyrelsen anbefaler en Person til at erholde Borgerstab til at drive Værtshushold eller Gjæstgiveri eller overhovedet den Art af Næring, der er nævnt i Lovforslaget, er Magistraten pligtig til at meddele ham en saadan, forsaavidt han igrigt har de personlige Betingelser for at kunne faae den. Den er pligtig til at gjøre det, og den kan paa den anden Side ikke meddele Nogen dette Borgerstab, uden at han kommer med en saadan anbefaling. Anbefalingen fra Kommunalbestyrelsen er af den Bestaffenhed, at den vil gjøre de Vedtægter, som Byerne nu kunne have i Genhold til Loven af 23de Mai 1873, uirksomme, thi derom kan jeg efter Ordlyden af Lovforslaget ikke tvivle, at hvis Forslaget kommer ud som Lov, behøver Kommunalbestyrelsen ikke at anbefale Nogen til at faae Borgerstab, selv om de Pladser ikke ere optagne, som det selv har sat som Grænse for Antallet af Næringsdrivende. Naar Vedtægten nævner f. Ex. 20—30 Værtshushold, staaer det i Kommunalbestyrelsens Magt at begrænse Antallet langt derunder, hvis det finder det nyttigt, og selvstændig har den derigennem ogsaa indirekte den rigeste Udgang til at faae Indflydelse paa Bestemmelsen af, hvorvidt de Personer, der søge det, maa anses som kvalificerede til at erholde et saadant Borger-

stab eller ikke. Jeg kan altsaa ikke se, at der i saa Henseende, hvis Betryggelsen skulde ligge hos Kommunalbestyrelsen alene, mangler Noget som helst; Magistratens eneste Beslissing bliver efter min Mening den at kontrolere, hvorvidt de Paagjældende have de forøvrigt fornødne Betingelser for at kunne erhverve Borgerstab; alt det Øvrige har den ingen Indflydelse paa. Jeg vil ikke absolut modsætte mig en saadan Foranstaltning, hvis den skulde anses for at være ikke alene den eneste, men den bedste Vej for at naae det Maal, man tilstræber, forsaavidt det kan naas gennem et saadant Lovforslag, men der kan dog være Spørgsmaal derom, og jeg vil idetmindste i saa Henseende henseende nogen Tvivl. Som bekendt er Tilstanden efter Næringsloven jo den, at Borgerstab kan erholdes paa to Maader, enten ved ligefrem lovhemlet Udgang, som jo ikke kan negtes Nogen, der forlanger det, eller ved Bevilling i Kongens Navn. Det er de Maader, som Lovgivningen anviser, og jeg vil sige, at jeg har saa stor Respekt for en systematisk organiseret Lov, som der har været tillagt megen Betydning, og paa hvis Udførelse der er anvendt betydelige Kræfter og lang Tid, at jeg ikke uden Nødvendighed og ikke uden at se nogen særlig Anbefaling derfor vil være med til at træffe en Bestemmelse, der gaar i modsat Retning af den, der ligger i Næringslovens Karakter og Tendents. Men jeg ser ikke, at det er nødvendigt — det kan være, at det er nødvendigt af Hensyn, der ligge udenfor, hvad Sagen tilfuger, det tør jeg ikke have nogen Mening om —; jeg sigter naturligvis til det Forhold, at man i Stedet for at lade Bevillingsmyndigheden hvile hos Kommunalbestyrelsen lader den hvile hos den, hos hvem den paa andre Omraader, nemlig for Landets Vedkommende, hviler, hos Regjeringen. Naar man dertil siger, at det sætter man aldrig igjennem, det er en Tilbagegang fra den Frihedstilstand, hvori vi i den Henseende have levet siden 1857, det faae vi ikke noget Mennefte til at vedtage, vil jeg svare, at det jo er muligt, jeg tør ikke modsigge det, og at det i saa Tilfælde vil være unyttigt at lette paa dette uheldige Forhold ad denne Vej, men jeg kan oprigtig talt ikke se nogen virkelig Grund, hvorfor man, naar man vil gjøre et Skridt tilbage, saa vil overlade Kommunalbestyrelsen at tage Bestemmelse i disse Sager og ikke Ministeriet. Det forekommer mig, at der ikke er ansøgt Grunde, der tale for, at en saadan Bevillingsmyndighed ikke kan udøves med ligesaa megen Sikkerhed, ja jeg vil sige med nok saa megen Sikkerhed, af Ministeriet som af Kommunalbestyrelsen. Det kan jo være, at der i Kommunalbestyrelsen er Mand, paa hvem Folks Dine, selv om man ikke ligefrem vil kaste nogen Mistanke paa dem for Interessertthed, kunne være